

Sygn. akt: I C 2024/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	St.sekr.sąd Dorota Cichorz – Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa L. I (...)Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 2024/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód L. (...)z siedzibą w W. wniósł pozew domagając się zasądzenia od pozwanej M. P. kwoty 672,80 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5.10.2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzoną w niniejszej sprawie wierzytelność powód nabył w drodze umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Sp. z o.o. w W. z dnia 4.12.2017 r.

Dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) z dnia 4.05.2017 r. zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. w W.. Na podstawie tej umowy pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Warunkiem złożenia wniosku o udzielenie pożyczki i otrzymania pożyczki było dokonanie rejestracji. Kwota pożyczki przelewana była na rachunek pożyczkobiorcy, z którego została przelana opłata rejestracyjna.

Pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej spółki, wniosła opłatę, zaakceptowała warunki umowy.

Na dochodzoną kwotę składa się należność główna w wysokości 500 zł, odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości 28,96 zł, odsetki umowne w wysokości 18,84 zł, koszty w wysokości 125 zł.

Pozwana nie stawił się na termin rozprawy, nie złożył odpowiedzi na pozew, nie ustosunkowała się do żądań pozwu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwość. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. (por. Wyrok SN z dnia 31.03.1999 r. (...) 176/97)

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Powództwo podlega oddaleniu, ponieważ powód nie istnienia wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. oraz by nabył od (...) Sp. z o.o. wierzytelność dochodzoną pozwem. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na te okoliczności. Nie przedstawił dowodu by doszło do zawarcia umowy pożyczki między pozwaną a pierwotnym wierzycielem, dowodu zawarcia umowy cesji tej wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Powyższy przepis wyraża zasadę kontradiktoryjności postępowania sądowego, z którą wiąże się przerzucenie na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty. To strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego.

Z powyższych przyczyn powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)